

THE SCHOOL TIMES

VELIKONOCE SE BLÍŽÍ ...

Konečně je tu jaro a s ním i dlouho očekávané číslo našeho časopisu...

Měsíc se s měsícem sešel a my se znovu můžeme těšit na to, co si pro nás připravili žáci a učitelé naší školy.

Tentokrát je téma zaměřeno na jaro a s ním spojené svátky, na které se většina z nás těší především kvůli prázdninám.

Přejeme Vám tedy mnoho zábavy při čtení dalšího vydání THE SCHOOL TIMES.

Co Vás čeká a nemine, aneb pár slov na úvod:

Sotva skončily jarní prázdniny, už se před námi rýsují další dny volna – Velikonoce. K dobré náladě určitě napomáhá i fakt, že je tu znovu jaro a všechno kolem začíná ožívat.

Náš tvůrčí tým tedy nelenil a připravil si pro Vás nové příspěvky, které se těchto událostí týkají. Kromě toho se také můžete dozvědět i něco málo o tom, co se v předešlých měsících odehrálo v naší škole. To vše prostřednictvím článků, které sepsali žáci ZŠ Dolní Beřkovice.

Řady našich autorů se znovu rozrostly a nové spisovatelské hvězdy o sobě daly konečně vědět. Díky nim se můžete těšit na další napínavé příběhy a zážitky ze života. Takže o zábavu rozhodně nouze nebude.

Nezbývá tedy nic jiného, než Vám za celý redakční tým popřát hezké počtení a mnoho příjemně strávených chvil u našeho časopisu *THE SCHOOL TIMES*.

První jarní den

První jarní den je už za námi, přesto by bylo dobré si o něm něco říct. Předpokládám, že každý ze školy určitě ví, kdy jaro začíná, ale zřejmě jen málokdo tuší, že se tomuto období také říká jarní rovnodennost. Ale nebudeme raději předbíhat a začneme od začátku ...

Jaro (dřív se mu také říkalo „Vesna“) je jedno ze čtyř ročních období. Nikomu by určitě nemělo dělat větší potíže vyjmenovat zbylé tři. Toto období se vyznačuje tím, že se prodlužují dny a začíná konečně docházet k oteplování.

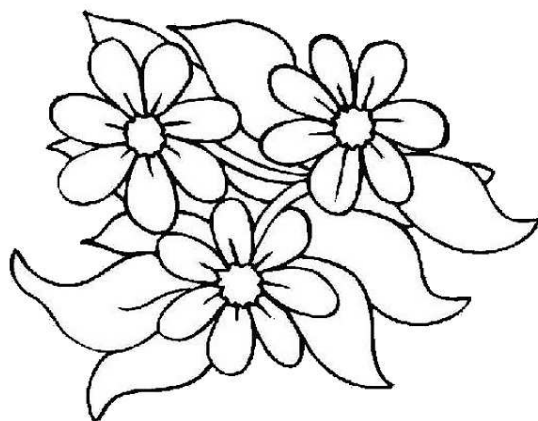
Podle meteorologů začíná jaro 1. března a končí 31. května. Jenže nic není tak jednoduché, jak se zdá. Z toho důvodu máme ještě jedno určování, tzv. astronomické. Podle toho jaro začíná zpravidla 20. března tzv. jarní rovnodenností a končí letním slunovratem, což bývá 21. červen.

Každopádně ani zde se žádné přesnosti nedočkáme. Začátek a konec se totiž může lišit až o dva dny, za což může nepravidelnost spojená s přestupným rokem.

Rovnodennost

A co je to tedy ta rovnodennost? V podstatě se jedná o okamžik, kdy je Slunce v rovině zemského rovníku, takže jeho paprsky dopadají na Zemi kolmo k její ose. S rovnodenností se můžeme setkat dvakrát do roka.

- První – jarní může začínat 19. až 21. března
- Druhá – podzimní 20. až 24. září

Velikonoce

Podle etnologie navazují na tradici původně pohanského svátku jara. U Slovanů a Germánů splynuly jejich lidové oslavy s pohanskými slavnostmi jara, jimiž bylo oslavováno procitnutí přírody ze zimního spánku, čímž do jejich lidových oslav přešly v germánském a slovanském prostoru mnohé původem pohanské zvyky.

V západní křesťanské tradici neděle Zmrtvýchvstání připadá na první neděli po prvním jarním úplňku po rovnodennosti, tedy na měsíc březen či duben. Slovanský název svátku, Velikonoce, se vztahuje na „velkou/velikou noc“, během níž byl Kristus vzkříšen.

V užším pojetí se Velikonocemi míní pouze slavnost Zmrtvýchvstání Páně, neboli Vzkříšení Krista (Boží hod velikonoční), resp. její vigilie na Bílou sobotu (zmiňovaná „velká noc“).

Lidové zvyklosti spojené s Velikonocemi se pochopitelně místně liší. Vzhledem k časové blízkosti křesťanských Velikonoc a jarní rovnodennosti mají tyto tradice pravděpodobně původ v pohanských oslavách příchodu jara.

Velikonoce v katolické církvi

Velikonoce podle katolické tradice začínají vigilií neděle Vzkříšení a trvají padesát dní až do Letnic, slavnosti Seslání Ducha Svatého. První týden Velikonoc se nazývá Velikonoční oktáv. 40. den Velikonoc je slavnost Nanebevstoupení, která připomíná Ježíšův výstup ze země do nebe a jeho oslavení u Otce.

Velikonoční symboly

Velikonoční beránek

Beránek představoval v židovské tradici Izrael jako Boží stádo, které vede Hospodin. Zároveň Židé při svém svátku pojídají beránka jako připomínku svého vysvobození z Egypta. V křesťanství je beránek jedním ze symbolů Ježíše Krista, neboť obrazně podle křesťanské víry on je beránek, obětovaný za spásu světa.

Kříž

Kříž je nejdůležitějším z křesťanských symbolů, protože Kristus byl odsouzen k smrti ukřižováním. Tento trest patřil k trestům nejvíce krutým a ponižujícím. Tento symbol je ale mnohem starší. Ukřižování odpovídá zimnímu slunovratu, kdy Slunce vstupuje do souhvězdí Jižního kříže.

Vajíčko

Vajíčko, symbol nového života, neboť samo zárodek života obsahuje. V mnoha kulturách je vejce symbolem plodnosti, života a vzkříšení. Už ve starověkém Egyptě či Persii se na svátky jara barvila červeně vajíčka. Zdobení skořápek vajec však může sahát až do pravěku. V souvislosti s lidovou tradicí se zvyk tato vejce malovat, udržuje i nadále. Důvodem pojídání vajec o Velikonocích byla zřejmě i skutečnost, že vejce se nesměla jíst v postní době.

Kočky

Kočky symbolizují palmové ratolesti, kterými vítali obyvatelé Jeruzaléma přicházejícího Krista. Tradičním křesťanským zvykem je jejich svěcení na Květnou neděli a používání popela z jejich spálení o Popeleční středě.

Ačkoli mnoho nenáboženských tradic má své kořeny v křesťanské symbolice, některé velikonoční symboly můžeme vystopovat až z předkřesťanské doby. Například zajíček má zřejmě původ v pohanských rituálech oslavující příchod jara.

Nenáboženské velikonoční tradice

Podobně jako mnoho jiných křesťanských svátků, i Velikonoce se přenesly i mimo církve. Už od jejich vzniku jsou časem oslav a veselí. Dnes jsou i komerčně důležité, protože se na ně váže mnoho zvyků, k jejichž uskutečnění je třeba vynaložit nějaké úsilí nebo jen tak zajít na nákup. Prodávají se například velikonoční pohledy, ozdoby nebo cukroví v podobě velikonočních vajíček, beránků nebo zajíčků.

V Česku je prastarou tradicí hodování a pomlázka. Na Velikonoční pondělí ráno muži a chlapi chodí po domácnostech svých známých a šlehají ženy a dívky ručně vyrobenou pomlázkou z vrbového proutí. Pomlázka je spletena až z dvaceti čtyř proutků a je obvykle od půl do dvou metrů dlouhá a ozdobená pletenou rukojetí a barevnými stužkami. Podle tradice muži při hodování pronášejí koledy. Nejznámější velikonoční koledou je tato krátká říkanka: „**Hody, hody doprovody, dejte vejce malovaný, nedáte-li malovaný, dejte aspoň bílý, slepička vám snese jiný...**”

Jestli dojde dříve na pomlázku, nebo koledy, záleží na situaci. Ačkoli může být vyšlehaní bolestivé, není cílem způsobovat příkoří. Spíše je pomlázka symbolem zájmu mužů o ženy. Nenavštívené dívky se mohou dokonce cítit uražené. Vyšupaná žena dává muži barevné vajíčko jako symbol jejich díků a prominutí. Pověst praví, že dívky mají být na Velikonoce vyšlehány, aby zůstaly celý rok zdravé a uchovaly si plodnost. V některých oblastech ženy mohou pomlázku oplatit odpoledne, kdy vylévají na muže a chlapce kbelíky studené vody.

Jiný výklad pomlázky – odvozeno od pomlazení, tj. omlazení. Proto muži používají mladé proutí s největším podílem „životní síly“ kterou jakoby předávají vyšlehané osobě. Z téhož důvodu ženy dávají jako odměnu za omlazení vajíčko, prastarý symbol nového života.

Velikonoční zvyklosti v zahraničí

Ve Spojených státech jsou velikonoční svátky náboženským svátkem, takže se mnoho amerických rodin, mimo návštěvy kostela, schází kolem zdobení velikonočních vajíček v sobotu večer a jejich „lovu“ v neděli ráno. Podle dětských pohádek byla vajíčka během noci přinesena Velikonočním zajíčkem a poschovávána po domě a zahradě, aby počkala na děti, až se probudí. Důvod, proč by to měl zajíček dělat, se vysvětluje jen zřídka.

V Anglii tradičně ženy přivazují muže k židlím a za propuštění požadují peníze.

V Norsku je, kromě lyžování v horách a malování vajíček, tradicí řešení vražd. Všechny velké televizní stanice vysílají kriminální a detektivní příběhy jako je například: Hercule Poirot nebo příběhy od Agathy Christie. Také noviny otiskují články, ze kterých mohou čtenáři zkusit odvodit, kdo je pachatelem. Samozřejmě také vychází mnoho knih. Dokonce i krabice od mléka bývají potištěny příběhy s vraždami.

Ukrajinský velikonoční chléb pascha je tradičně pečen v několika různých velikostech, pro každého člena rodiny a jeden velký pro celou rodinu. Pascha je zdobená různými ornamenty – osmiramennými kříži, věnci, květinami a ptáčky z téhož těsta. I tímto se liší od ruské kuliči – neozdobeného chleba politého sněhem z bílků. Pro pečení paschy se používají speciálně vytvořené keramické formy, v mnoha domácnostech se využívají i různě široké hrnce. Pascha se peče v pecích na Velký pátek.

Martin Švec 9. třída

Okresní kolo v recitační soutěži

V pátek 6. března jsme s dramáťákem jeli podpořit jednu z nás, Markétu Jenčkovou ze 7. třídy, která reprezentovala naši školu v okresním kole recitační soutěže.

Soutěž se odehrávala v hlavním sále Domu dětí a mládeže v Mělníku. Měli jsme možnost vidět a slyšet všechny čtyři kategorie recitátorů. Žáky od druhých ročníků ZŠ až po deváťáky. Sjeli se sem žáci všech velkých mělnických škol, ale přijeli i z Kralup nad Vltavou či z Neratovic. Konkurence byla veliká. Slyšeli jsme přednášet jak básničky, tak i prózu. Všichni v sále sledovali své spolužáky i účinkující z jiných škol velmi pozorně a překvapilo nás, jak hezky se všichni k sobě chovali i vzájemná ohleduplnost během vystoupení i po něm. Jediné co nás rušilo, byl jakýsi dospělý pán, který si během soutěže cosi psal na „notebuku“ a rušil klapáním do klávesnice. Na naši soutěžící Markétu působila tréma a ani jsme se jí nedivili. Svou básničku od Jana Wericha přednesla podle nás velmi hezky, ale na umístění to bohužel nestačilo.

V této soutěži jsou, ale vítězi všichni, kdo překonají ostych a přednesou svůj text nejen před publikem, ale i před přísnou porotou. Markéta má náš obdiv i přesto, že ocenění nezískala a příští rok ji podpoříme nejen v hledišti, ale doufám i na jevišti.

Anežka Martáková 6. B

Pokud jste někdo počátkem března slyšel ze třídy 6. A či 6. B během výuky ječení, pištění a výkřiky typu: „ Fúúj, brrr, jée vona mě kousne, jéé vona se kroutí!!!“ Můžeme Vás ujistit, že se ve třídách nedělo nic hrozného. Za vším tím pozdvižení stála (nebo spíš ležela) docela obyčejná, cca 4-5cm velká, žížala. Každé dvojici v lavici byla propůjčena živá žížala a my měli za úkol ji pozorovat.

Žížala je obyčejný, nevábny narůžovělý živočich, skládající se asi ze 130 článků. Tělo má pokryté slizem, a když se bojí, vylučuje nevábnu nažloutlou tekutinu. Patří do skupiny kroužkovců a je hermafrodit, to znamená, že neexistují zvlášť holky a kluci, ale je to v jedné žížale tak nějak dohromady. Mnohé svým zjevem odpuzuje a v žácích šestých tříd prokazatelně vyvolává pocity hrůzy a děs v očích. Ujistili jsme se, že živá žížala nekouše a nebezpečná je maximálně organickým zbytkům v půdě a tlejícímu listí, které jí slouží za potravu. Bude se vám to zdát překvapivé ale: **BEZ ŽÍŽAL NELZE ŽÍT.** Představte si svět bez žížal:

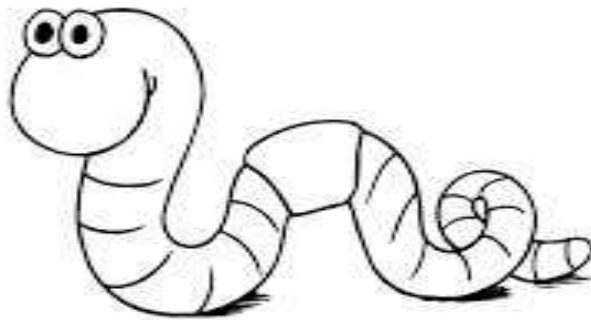
Ptáci našich zahrad, polí i luk, včetně krtků a ježků by marně vyhlíželi svou oblíbenou pochoutku – žížalu obecnou. Z půdy by se vytrácel vzduch a voda, které tam proudí skrz žížalí chodbičky. Nikdo by nelikvidoval tlející listí, nikdo by nezürodňoval půdu. Mizely by živiny a z úrodné půdy by se pomalu stávala mrtvá hmota bez života. Zahrádky plné zeleniny, ovoce, stromů a keřů by pomalu mizely a namísto nich by byly nevzhledné plochy pokryté jílem a kamením. O loukách plných květin, ptáků a hmyzu bychom si mohli nechat jen zdát.

Možná je naše představa světa bez žížal trochu přehnaná, ale věřte, že živočich, který v nás nevzbuzuje zrovna libé pocity, může být pro naši přírodu (a tím i pro nás)

velmi důležitý a nepostradatelný, a i když se s žížalou zrovna mazlit nemusíme, pištět a ječet snad už nebudeme.

PS: A víte, že někdy kolem roku 1930 byla kdesi ve světě nalezena žížala z rodu *Microchaetus rappi* dlouhá 6,7m a vážící asi 1,5kg, která běžně dosahuje délky 3m. Kdo nevěří, ať si to najde na internetu.

Anička Krátká, Terežka Adámková, Kamilka Sedláková 6. A

IQ PARK

Chystám si věci na zítra, jedeme do IQ parku! Ráno jsem ve vstupní hale uviděla své spolužáky, kteří se stejně jako já hrozně těšili. Za chvíli už pro nás přijel autobus, 5. a 6. A i B nastoupila.

Cesta uběhla rychle. Když jsme dorazili, hned jsme šli do zrcadlového bludiště. Dlouhou dobu jsme hledali cestu ven. Pak jsme šli do bludiště ve tmě. Na krok tam nebylo vidět a všichni jsme se báli.

Navštívili jsme i vodní svět techniky. Každý si mohl vyrobit vodní vír. Ve druhém patře jsme si hráli na hasiče, testovali, jak se jezdí lidem na invalidním vozíku a vyzkoušeli si, jestli uneseme sami sebe.

Následovala přednáška ve čtvrtém patře, kde bylo hlavně hodně věcí týkajících se elektřiny. Lektor nám ukazoval, jak s pomocí elektrického napětí můžou vstávat vlasy.

Ve třetím patře jsme pak moderovali počasí nebo viděli největšího muže světa. Byl tam i model Titaniku, který jste museli přejít z jedné strany na druhou. A bylo to opravdu těžké.

Díky tomuto výletu jsme pochopili, že matematika a fyzika jsou všude kolem nás.

Povídka

Všechny dosavadní příspěvky pro školní časopis, které jsem vyprodukoval, by mohly evokovat u čtenářů vizi, že jedu celý život kamsi do smutna a humor je mi cizí. Popravdě řečeno za dobu mé předlouhé praxe mi většinou do smíchu moc nebylo a nedivte se. Soudruzi komunisté, ocenění naší profese společností, výpady vůči četnosti našich prázdnin, přebujelá administrativa, neustálé vylepšování vyučovacího procesu. Protože nechci, aby tento příspěvek byl chápán jako novodobý kšaft (pláč) Jednoty učitelské začnu jinak a hezky od podlahy. Úsměvná esej, která, jak doufám, pohladí vaše oči, vznikla podle skutečného zážitku, který mi vyprávěl pan řidič jedné nejmenované autobusové firmy.

Stalo se na Litoměřicku, aneb - co vše vyšlo z pera Aloise Jiráska

Malá školička zvaná malotřídni. Naducané batohy a malí človíčky z obecné. Dvě přestálé pedagožky hodné řeckého pjadagogos. Krimplenové sukně a blůzičky s puntíky. Pamatují četbu z Odvážné školačky, Dopisy pionýrům od Naděždy Konstantinovny Krupské a Makarenkovy Vlajky na věžích. V mládí se zamilovaly do Fučíka, Olega Koševého a do Rudolfa Slánského. Toho jim ale komunisté oběsili a ony z toho mají tik, který svádí na průvan v síni sovětských tradic. Překonaly pokémony, zhýralou beatovou muziku, vlasatce z Liverpoolu i sovětské tanky před budovou školy, jak v pětáctyřicátém, tak za pražského jara. Dnes je čeká jednodenní školní výlet, což zapříčinilo, že jak systola, tak i diastola vykazují velmi chmurné hodnoty. Ve škole zůstal pouze stárnoucí pan ředitel Svědihroh, který je znám svými salty v době sametové. Zahodil uniformu lidových milicí a zapomněl v ní stranický průkaz. Zkrátka dva a půl Auerbach nazad. S takovýmto vrutem se vyhrává olympiáda ve skocích do vody z desetimetrové věže. Barví si knír i přehazovačku a mlsně kouká na Jarmilu Dutou, pomocnou kuchařku dodanou z pracáku.

To on sám stanovil trasu dnešní vlastivědné exkurze. Malá dívka i vetché pedagožky čeká výstup na Milešovku a návštěva Stadice. Cesta k bájnému pluhu je zarostlá kopřivami a Milešovka se vzhledem k jejich věku stane Nanga Parbatem. Neví, co je

čeká, ale nic neošidí. Zkrátka stará škola. Mladý kluk za volantem autobusu se královsky baví, protože scény, které se odehrávají, zažívá poprvé. Děti jsou usazovány do autobusu podle předem stanoveného zasedacího pořádku. Zlobilové musí dýchat do týla pedagožek. Hodná děvčata obsadí tolik vytoužená místa vzadu, kde to však houpe a má se to nevyplatit. Vyvolávaná příjmení vstupují do vozu a usedají. Splynou v jeden vodopád: „Veselý, Zajíček, Vyskočil, Tvrdý, Bobek, Vytlačil...“ Řidič zabořil obličej do volantu a tečou mu slzy. „Bakši, schovej ta vejce. Vidím, že ti je maminka oloupala. Svačit se bude až v půl desáté. Hrdličko, ty buřty nám dej, vždyť jsou zelené. Bylo by ti zle... Řidič si vybaví pistáciovou zmrzlinu. Buřty vypadají stejně.

Autobus se rozjel. Obě dámy si povolily tkaničky na pionýrkách, které zakoupily na spartakiádě v tom slavném roce 1960, kdy prezident Antonín Novotný hřímal na tribuně: „Nebojte se soudruzi, maso bude, zemědělci mi to slíbili!“

Cesta ubíhá v poklidu. Ženy se baví o nové úpravě v třídních knihách, o včerejší poznámce Lieberzeitovi, který se o velkou přestávku vymočil vedle mušle a správném nácvičku písňě Pásla ovečky... Začíná výstup na Milešovku. Řidič jde také, protože chce vidět to učitelské fiasko. Bude to on, kdo dovede děti až na samý vrchol. Jenže v půli kopce toho má dost. Tahá ho z fotbalu nakopnutý sval. Sedne si pod akát a vzdá to. Babky právě řeší rozdílnost okrajů v prvouce a vlastivědě. Jdou jako dobře namazaný stroj. Je po výstupu, blíží se poledne a všichni sedí v autobuse. Řidič je zmakaný jako cikánské housle a nemůže dobře sedět. Každý zkušený turista ví, že chytit vlka, je šílená patálie. Za jeho zády se ozve hlas. „Pane Podroužek, vy jste byl vždy slabší v tělocvičku. Bídne jste pochodoval, nedotahoval kotouly, nezvládl jste kolenotoč na hrazdě o vzporu na bradlech nemluvě. Pil jste záhy alkohol a kouřil cigarety značky Start bez filtru. Řidič Podroužek zírá s otevřenou pusou, protože když si to přeloží do normální mluvy, tak to sedí. Stará dáma čte jeho myšlenky a vzápětí ho dorazí. Pan řídící Lapka, co jste mu přezdívali gumovej dědek, je můj bratr. Ještě dnes v osmdesáti letech udělá skrčku přes koně naděl. Vy nevylezete na Milešovku. Není to hanba? Je vymalováno. Autobus se rozjíždí ke Stadicím a oči mistra volantu se změnilo. Je v nich bezmezná úcta. Historický pluh byl nalezen, kopřivy okolo ušlapány a kniha Staré pověsti české důkladně oprášena. Sláva vlasti-výletu a jedeme domů. Tu

promluví druhá dáma, která toho mnoho nenamluvila. „Děti, ještě k tomu Přemyslu Oráči. To vše, co jste slyšely, vyšlo z pera našeho historického génia Aloise Jiráska.“ Hlásí se premiantka třídy Maruška Krabsatá. Jednou z ní bezpochyby vyroste ambiciózní žena. „Paní učitelko, já o tom povím tatínkovi!“ A pak šťastně vzdychne: „Ten Oráč, to byl ale muž.“ Šofér Podroužek opět nabyl ztracenou rovnováhu. A vytrvale se rozchechtal a dlouho nebyl k utišení. Před školou ho zaujal odbarvený ředitel Svědih, který sledoval se zaujetím úklid chodby. Lačným zrakem sledoval pomocnou sílu Jarmilu Dutou. Zpocená přehazovačka se mu svezla do čela a odkryla masivní pleš. Řidič Podroužek zamumlal: ten toká, tu fakturu mu odevzdám až zítra. Když večer umýval zadní pozvracené sedadlo, neprotestoval.

Mgr. Stanislav Kučera

Kelly Malásková

Kapitola 3

Vrah

„Jak jste se mohli dočíst v minulé kapitole, už jsme vrahovi na stopě!“

Kelly a Kristýna zašly do baru jménem „Žluté vajíčko“ Kelly říká Kristýně: „Musíme získat kamerové záznamy.“ Přichází do baru a rovnou si to namířily k šéfovi, aby získaly kamerové záznamy z toho večera. Kancelář šéfa s přezdívkou J.T. vypadala odporně, všude se válely nedopalky od cigaret, smradlavé oblečení a jiné nechutné věci..!

Kristýna řekla J.T: „Prosily bychom záznamy z předminulé noci, kdy bylo zjištěno úmrtí mladé ženy, která byla naposledy viděna v tomto baru“. J.T. ochotně předává záznamy z předminulé noci „Tady máte ty záznamy, já nechci mít nějaké potíže, tak nebudu dělat problémy.“

Kelly společně s Kristýnou jely na stanici PKO, aby zjistily něco o zavražděné ženě. Šly do promítací místnosti, kde už na ně čekala odbornice na videa - Vendula Vitalová. „Tak kde máte ty záznamy, ať je můžu přehrát.“ říká Vendula vyšetřovatelkám. „Tady jsou!“ odpovídá Kristýna. Na záznamu se objevuje neznámá žena, která se až neslušně chovala k Liboru Evansnovi. „Tak tím se vše mění. Máme nového podezřelého!“ podotkla Kelly.

Zavolala okamžitě Libora Evanse na stanici PKO a tam ho přimáčkly. Ten vše okamžitě vyklopil. „Jenom jsem kryl moji milovanou přítelkyni, to by udělal každý, ale s tou vinou bych asi nemohl žít.“ Kelly se na něj rozkřičela „Okamžitě mi řekni, jak se jmenuje ta tvá přítelkyně a kde se ukrývá!“ Libor se začal třást „Jmenuje se Šárka Truhlářová a já nevím, naposledy bydlela v Solné 22.“ Kelly okamžitě sbalila všechny věci a ihned vyrazily k místu, které jim nadiktoval.

Když dorazily na určené místo, zazvonily. Vyšla moc příjemná žena, nejspíše maminka Liborovi přítelkyně. Kelly se jí slušně zeptala „Máte doma dceru, která se zná s jistým Liborem Evansem?“ Maminka odpovídá: „Jistěže, hned vám ji zavolám.“ Po chvíli ze dveří vyšla překrásná dívka, s dlouhými vlnitými hnědými vlasy. Kelly jí rozzlobeně říká „Nastup si do auta!“ Maminka se vyděsila a povídá: „Proč ji odvádíte, co provedla?“ Kelly odpovídá: „Je hlavní podezřelá z vraždy své kamarádky Kateřiny.“

Když přijely na stanici, tak ji začaly vyslychat, když vtom se najednou ozval Kristýnin mobil. Kristýna s údivem říká do mobilu: „Jistě, hned tam budeme.“ položí

mobil a Kelly se jí ptá: „Co se stalo?“ „Zjistila jsem, že Libor Evans se oběsil v obývacíku.“

Kelly musela dát Šárku na záchytku, aby tam chvíli zůstala. Kelly s Kristýnou se vydaly do ulice Masná 28, kde bydlel Libor Evans. Když přijely na místo činu, tak tam už čekal Vlastimil Kokta (lékař patolog). „Koukám, že jste přijely hodně rychle.“ řekl Vlastimil vyšetřovatelkám. „Snažily jsme se.“ odpověděly Kelly a Kristýna. Kelly se ho okamžitě zeptala: „A co, jak to s ním vypadá?“ „No, vypadá to, že se mu nic dalšího nestalo, jenom že má zlomený vaz.“ „Takže nic neobvyklého?“ ptá se Kelly. „No opravdu nic, ale řekl bych, že je to sebevražda!“ Kelly a Kristýna se vracejí na stanici, aby vyslechly Šárku.

Na stanici se mezitím Šárka nudí, ale když se rozletěly dveře, tak se lekla. Ve dveřích stála rozzlobená Kelly a říká: „Tak a mám toho akorát dost, teď mi okamžitě řekni, proč si zabila Kateřinu nebo zařídím, aby ses už nikdy nedostala ven z vězení, to ti přísahám!“ „Dobře“ řekla Šárka „Bylo to proto, že jsem ji nenáviděla. Byla to namyšlená a rozmazlená fíflena, která si ničeho nevážila. Tak mě v tom baru urážela, a když jsme šly domů, tak mě dokonce uhodila! A v tu chvíli jsem si vzpomněla, že Libor u sebe nosí nůž, tak jsem po něm čapla a ubodala jsem ji, bylo to v sebeobraně.“ Kristýna odpoví: „Děláš si z nás snad legraci? To nebyla sebeobrana, když ti dala jenom facku, nemusela si ji vůbec zabíjet!“ Šárka se na ní nechápavě podívala a říká: „To nešlo, já jsem se nemohla udržet.“ Hned co se Šárka přiznala, tak šla Kelly zavolat její mamince a ta okamžitě přijela. Kelly jí vysvětlovala, co se všechno událo! Ta ji však začala okamžitě bránit: „Ona ale Šárka není psychicky zdravá, ona je schizofrenik.“

Po pár měsících rozhodl soud o tom, že Šárka bude 6 let na psychiatrické léčebně, odsedí si alespoň 3 roky ve vězení a potom se bude léčit.

KONEC PRVNÍHO PŘÍBĚHU ☪

Eliška Došková 9. třída

Perličky:

- Učitelka uklidňuje třídu. Bouchne rukou rozčileně do stolu, když se v tu ránu ozve: „Moment, tetuje se!“ Vyučující vzhledne a vidí, jak si žáci kreslí po rukou.
- Je začátek hodiny, učitel přijde do třídy. Žáci ho zdraví tím, že se postaví. Najednou ze zadních lavic zazní: „Ahoj!“.
- Učitelka zadá samostatnou práci do sešitu. Najednou dodá: „A je to na známky“ Celá třída na to: „Cože?“, a zrychlí tempo o 100%.
- Jde učitelka do třídy, žák utíká o pár kroků před ní. Vlítne do třídy, zaklapne jí dveře těsně před nosem a učitelka slyší: „Ticho, už je tady!“
- Žákyně si upravuje své nehty, všimne si toho vyučující a komentuje to slovy: „Upozorňuji, že teď nemáme hodinu manikúry.“

VTIPY:

- Přijde zeť z hospody domů, ve dveřích stojí nasupená tchyně s koštětem. Zeťák se jí ptá: "Zametáte nebo odlétáte?"
- Škola je horší než kriminál. Sedíš tu a nevíš za co...
- "Mami, víš kolik zubní pasty je v jedné tubě?" "Nevím." "Já jo, od gauče až k televizi."
- Jak zařídit, aby se blondýnka smála v pondělí? Řekněte jí v pátek vtip.
- Proč mají gorily velké nosní dírky? Protože mají velké prsty!